

VADEHAVETS UNDERVANDSVERDEN

AT FORMIDLE DEN SKJULTE MANGFOLDIGHED

En hånd-
rækning til
formidlere

Sættet med undervands-artsprofiler bygger på et hidtil upubliceret projekt fra Nationalpark Vadehavet i Slesvig-Holsten med støtte fra Schutzstation Wattenmeer. Ideen, størstedelen af billederne og teksterne til artsprofilerne er stillet til rådighed for International Wadden Sea School til udvikling af en verdensnaturarv-udgave med udvalgte arter til brug for uddannelsesarbejdet i Vadehavet.

International Wadden Sea School
WWF Deutschland
Wattenmeerbüro
Hafenstraße 3, D-25813 Husum
www.iwss.org

Redaktion: Anne Segebade (Nationalparkverwaltung Schleswig-Holsteinisches Wattenmeer),
Anja Szczesinski (WWF Deutschland),
Dr. Hans-Ulrich Rösner, (WWF Deutschland)

Faglig rådgivning: Rainer Borchering (Schutzstation Wattenmeer),
Dr. Sabine Schückel (Nationalparkverwaltung Schleswig-Holsteinisches Wattenmeer)

Kontakt: anja.szczesinski@wwf.de

Titelfoto: Dr. Martin Stock

Layout:: Liebmann Feine Grafik

Tilgængelighed: Filen kan downloades gratis af undervisere og formidlere, der beskæftiger sig med Vadehavet på www.iwss.org/resources

Finansiell støtte:

2. oplag 2026

www.waddensea-worldheritage.org/da
www.nationalpark-wattenmeer.de
www.wwf.de/watt
www.iwss.org

Kilder:

Borchering, Rainer (2013): Naturführer Wattenmeer.
Neumünster/Hamburg

Gershwin, Lisa-ann (2016): Quallen. Von der Faszination einer
verkannten Lebensform. 1. Auflage. Bielefeld

Rudolph, Frank (2011): Strandfunde. Sammeln & Bestimmen
von Tieren und Pflanzen an Nord- und Ostseeküste. 5. Auflage.
Wachholtz

www.schleswig-holstein.nabu.de/tiere-und-pflanzen/

www.beachexplorer.org/arten/

www.schutzstation-wattenmeer.de/wissen

www.wwf.de/watt/unterwasser

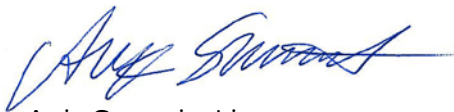
Artsprofiler til formidling af undervandsverdenen i Nationalpark og Verdensarv Vadehavet

Vadehavet rummer en rig og fascinerende undervandsverden: Skrubber, sild, rejer og mange andre arter lever skjult i Vadehavet og i den tilgrænsende, åbne Nordsø – og alligevel spiller de en central rolle i det velfungerende økosystem i dette unikke naturområde. Som børneværelse, spisekammer og tilflugtssted er Vadehavet uundværligt for mange havdyr. Det er en af grundene til, at området er udpeget som UNESCO Verdensarv.

Gæster kan opleve denne skjulte verden på nært hold – på havdyrsture, i akvarier eller ved at krydse en pril på en guidet vadevandring. De artsprofiler, der er samlet her, er en hjælp til at formidle typiske arter på en levende og forståelig måde. De bidrager til, at formidlere kan vække nysgerrighed, forklare økologiske sammenhænge og tydeliggøre Vadehavets betydning for livet under vandoverfladen.

Den, der kender denne mangfoldighed, kan også arbejde for dens bevarelse – ud over den beskyttelse, som nationalparker og andre beskyttede områder i Vadehavet allerede yder. For også undervandsverdenen i Vadehavet er truet: Klimaforandringer, mikroplastic, overfiskeri og andre menneskelige påvirkninger belaster mange arter. Hvad der sker langt ude til havs, begynder ofte i hverdagen – gennem forbrug af fisk, brug af plastik eller valg af bæredygtige produkter. Når gæster ikke kun fascineres, men også forstår, hvordan tingene hænger sammen, øges villigheden til selv at tage ansvar. Således kan et møde med en reje eller en fisk føre til erkendelsen af, at hver indsats tæller – for beskyttelsen af havet og bevarelsen af Vadehavets fascinerende undervandsliv.

God fornøjelse med brugen af artsprofilerne!

Anja Szczesinski
WWF Wattenmeerbüro

Michael Kruse
Nationalparkverwaltung Schleswig-Holsteinisches
Wattenmeer

Foto: Jasmin Karl

Symbolforklaring

	Nøgleværdi i Verdensarven
	Fakta
	Levested
	Levevis
	Benyttelse & beskyttelse
	Spændende historier / værd at vide
	Vidste du det?

Vejledning i omgang med levende dyr på havdyrsture

Havdyrsture giver et fascinerende indblik i Vadehavets undersøiske verden. Det direkte møde med havets dyr kan styrke forståelsen for beskyttelse af marine levesteder og inspirere til et mere bevidst forbrug af fisk.

De følgende praktiske tips hjælper med at sikre en forsigtig og ansvarlig omgang med dyrene ombord.

Før fangsten – informer gæsterne:

- Dyr hentes midlertidigt op fra havbunden, så de kan ses og opleves.
- Dyrene skal behandles skånsomt. Gæsterne opfordres til at bidrage ved at lytte og hurtigt række dyrene videre.

Vigtige principper:

- **Hurtigt og skånsomt:** Betragt de sarte dyr hurtigt og sæt dem straks ud igen.
- **Lad dem blive i vandet:** Gennemsigtige beholdere viser dyrene nænsomt på nært hold.
- **Begræns berøring:** Rør fortrinsvis ved robuste dyr (strandkrabber).
- **Hold dem kølige:** Efterfyld med frisk havvand ved varme (over 20 °C i bassinet).
- **Sæt dem skånsomt tilbage:** Over agterstavnen med lav faldhøjde (f.eks. med en spand).

Foto: Martin Stock/LKN.SH

Kort & praktisk

Vejledning til dyregrupper

Fisk

- Betragtes **altid først** – meget følsomme!
- **Rør dem mindst muligt** (hudens slimlag).
- **Rundfisk** (f.eks. smelt, torsk, kutling) er trykfølsomme. Sæt dem hurtigt ud igen.
- **Bundfisk** er mere robuste, vis dem og sæt dem hurtigt ud igen.

Søstjerner & pighuder (f.eks. søpindsvin)

- Lad dem så vidt muligt **blive under vand**, vis dem i en gennemsigtig skål.
- Blid **berøring** under vand er tilladt.

Gopler

- **Brandmænd** fjernes straks – de kan dræbe andre dyr.
- **Mere harmløse arter** (f.eks. ribbegopler) kan vises i en beholder.

Rejer

- **Meget varmfølsomme!** Hold dem kølige og sæt dem ud lige efter fiskene.

Eremitkrebs

- **Robuste**, men kann forlade deres hus i nettet (læg evt. huset tilbage)

Krabber

- Ret **robuste**; små strandkrabber egner sig godt til børnehænder (lad dem løbe hen over).
- OBS: Svømmekrabber og taskekrabber kan **nappe**, så det gør meget ondt!

EUROPÆISK ÅL

NATIONALPARK
VADEHAVET

Wadden Sea
National Park

Europæisk ål

Anguilla anguilla

Verdensarv Vadehavet spiller en vigtig rolle for ålen som en del af dens vandringsrute ("swimway") mellem de indre farvande og det åbne hav..

European eel

Europäischer Aal

Paling
(Europese aal)

Foto: Rainer Borchering

Størrelse: Hunner op til 1,4 m og 6 kg; hanner maks. 0,5 m.

Levealder: Oftest 8–12 år, mere end 60 år muligt (kønsmodne hunner ca. 12–15 år, hanner 6–9 år).

Udseende: Slangeformet, langstrakt, næsten cylindrisk krop; ryg-, hale- og gatfinne danner en ubrudt finnekant; svagt underbid.

Med ca. 5.000 km foretager ålen den længste, kendte gydevandring blandt alle fisk.

Udbredelse: Europa, Lilleasien, Nordafrika.

Forekomst: Atlanterhavskyster, Middelhavet, Sortehavet samt Nord- og Østersøen.

Levested: Vandrer op ad floder og om natten også over land; ældre ål findes hele året, især om efteråret; lever i årevis/årtier i ferskvand og er typisk hjemmehørende i overgangszoner mellem land og vand. Kan også træffes i små vandhuller, priler og grøfter.

Føde: Rovdyr, spiser smådyr, fisk og ådler (kropsform og farve ændrer sig efter fødeindtag – man skelner mellem bred- og spidshovedål).

Formering: Gyder i Sargassohavet (i Atlanterhavet ud for Mellemamerika), vandrer 5.000 km mellem gydeplads og levested i floder. De voksne bruger ca. 1 år på vandringen og overlever kun på kropsfedt. Larverne vandrer i 3 år. Efter gydningen i Sargassohavet (hunnerne lægger millioner af æg) dør de voksne dyr.

Anvendelse: Værdsat spise-fisk (selv om den er stærkt truet).

Beskyttelse: Bestandene er faldet siden 1970 pga. overfiskeri (også af unge ål – glasål) samt spærringer i floderne. I Nord- og Østersøområdet er den europæiske ål stærkt truet. Opdræt er ikke muligt – alle udsætninger sker med glasål, som fanges i f.eks. Spanien og Frankrig. Der eksisterer et stort sort marked for ulovlig handel med glasål; en stor del af de europæiske fangster "forsvinder" til Asien.

Ålen kaldes forskelligt alt efter livsstadie: Glasål fra larvestadiet i Sargassohavet til overgangen om sommeren til europæisk ferskvand; gulål er ål, der vokser op, mens de opholder sig i ferskvand; blankål er kønsmodne individer på vej tilbage til saltvandet i Sargassohavet.

ÅLEKVABBE

Ålekvabbe

Zoarces viviparus

I Verdensarv Vadehavets undervandsverden finder stedbundne fisk som ålekvabben et permanent levested – mange individer af denne art tilbringer sandsynligvis hele livet i dette unikke økosystem.

Eelpout

Aalmutter

Puitaal

Foto: Rainer Borchering

				
Størrelse: 20–30 cm, max. 45 cm. Levealder: Op til 4 år. Udseende: Ligner tangspræl (som har rygpletter); tykkere forkrop end ål eller tangspræl. Ålekvabben føder levende unger.	Forekomst: Hyppig som standfisk hele året i Nord-søen og vestlige Østersø (mindst 5 ‰ salt). Om vinteren givetvis den hyppigst forekommende fisk i Vadehavet. Levested: På forskellige bundtyper, gerne ved blåmuslingebanker eller stenrev. Stedbundet bundfisk.	Føde: Rovdyr, spiser rejer og småfisk. Formering: Levende fødsler. Efter 4 måneders drægtighed føder hunnen i januar–marts på lavt vand 30–400 unger, der er cirka 5 cm lange. Udvikling: Ungerne er straks selvstændige og bliver kønsmodne efter 1 år.	Trusler: Ikke aktuelt truet, men følsom overfor opvarmning og iltmangel. Forekommer ofte som bifangst i rejefiskeri.	På tysk hedder ålekvabben Aalmutter ("ålemor"). Det skyldes, at man ikke kendte ålens oprindelse, og eftersom denne fisk ligner en ål, antog man, at den var ålens mor – deraf det misvisende navn. Kun ca. 2 % af alle benfisk føder levende unger. I Vadehavet er ålekvabben den eneste levende-fødende art. Anvendes i forskning til miljøkemiske tests.

TREPIGGET HUNDESTEJLE

Trepigget hundestejle

Gasterosteus aculeatus

Hundestejlen er en typisk repræsentant for Verdensarv Vadehavets undervandsverden. Til sin formering er den afhængig af fri passage mellem Vadehavets saltvand og levestederne i de tilgrænsende ferske marskområder.

Stickleback

Dreistachliger Stichling

Driedoornige stekelbaars

Foto: Rainer Borchering

				
Størrelse: 4–8 cm, i havet sjældent op til 11 cm. Levealder: Lever som regel kun 2 år, sjældent 3; kønsmoden efter 1 år. Udseende: Tre pigge på ryggen. Hannen bliver kraftigt rød i parrings-sæsonen om foråret. Ligner nipigget hundestejle (med 10 rygpigge).	Udbredelse: Kyster på den nordlige halvkugle fra Alaska til Sortehavet; i hav og ferskvand over hele Europa. Forekomst: Bestanden i Nordsøen vandrer hvert forår op i floder og bække, og om efteråret tilbage til havet. Levested: Regelmæssig vintergæst og trækgæst i vaden; næsten fraværende om sommeren.	Føde: Aktiv jæger – spiser smådyr og fiskeæg, kan i flok fortære større bytte. Formering: Hannen bygger en kuglerund rede af plantemateriale og lokker hunnen med parringsdans til at lægge æg i reden. Hundestejlen bygger rede og danser i parringstiden.	Fjender: Fisk og fugle (trods piggene). Anvendelse: Af og til som akvariefisk. Trusler: Ikke truet som art, men bestandenes størrelse er påvirkede, fordi sluser og dæmninger forhindrer fri passage mellem Vadehavet og ferskvandet.	Navnet <i>Gasterosteus aculeatus</i> betyder ”pigget med benplader på bugen”. De havvandrende individer er stærkt sølvskinnende, hvilket formentlig fungerer som camouflage i det åbne vand. Hundestejler føres muligvis til småsøer af andefodder. En hundestejle kan uden problemer finde sin rede på over 10 meters afstand.

SILD

Sild

Clupea harengus

Vadehavet er vigtigt opvækstområde for sild. Her kan de unge fisk vokse op under optimale betingelser, inden de vandrer ud i den åbne Nordsø. Dermed er Vadehavet af væsentlig betydning for bevarelsen af sildebestandene.

 Herring
 Hering
 Haring

Foto: Rainer Borchering

				
Størrelse: Op til 40 cm, i Vadehavet typisk kun 10 cm. Levealder: Op til 20–25 år. Udseende: Ligner brisling (bugfinnen begynder under forreste del af rygfinnen) og sardiner (radiære striber på gæller).	Udbredelse: Nordatlanten, fra Grønland til Bretagne, Nord- og Østersøen (op til 6 ‰ salt). Mange lokale bestande. Forekomst: Forskellige bestande i Nordsøen med forskellige gydetider og -områder. Levested: "Børneværelse" i Vadehavet (talrige unge fisk fra mange bestande er her året rundt); voksne forekommer lejlighedsvis under gydevandring.	Adfærd: Stimefisk og planktonæder, om natten nær overfladen, om dagen nær bunden. Undgår varme. Formering: Hver hun lægger op til 50.000 æg, der klistres fast til havbunden, ofte på alger. Bliver kønsmodne efter 5–8 år.	Anvendelse: Vigtig spise-fisk. Nogle bestande er overfiskede. Fjender: Vigtigste føde for større fisk og havpattedyr. Livsvigtig for terneunger. Trusler: Meget følsomme – overlever aldrig netfangst.e.	Der findes ca. 200 sildearter i verden – hvortil også hører sardiner og ansjoser. En tredjedel af verdens fiskefangster er sildearter. For tiden er den en af de få Nord-søfisk, som man kan spise uden risiko for artens bevarelse. Unge sild strander lejlighedsvis i juni, når de kommer i store stimer og endnu ikke kender tidevandet. Marsvin spiser gerne de fede sild: Efter inddæmningen af IJsselmeer i Holland uddøde den lokale sildebestand – og dermed forsvandt også øresvinet fra området.

Sild holder akustisk kontakt i stimer ved at udskille luftbobler fra endetarmen.

RØDSPÆTTE

Rødspætte

Pleuronectes platessa

Verdensarv Vadehavet er et vigtigt opvækstområde for rødspætter: Efter gydning i den åbne Nordsø vandrer de unge fisk ind i det flade vadehav. Her finder de masser af føde og beskyttelse mod rovdyr. Vadehavet yder således et vigtigt bidrag til bevarelse af bestanden af denne også økologisk meget vigtige fisk.

Plaice

Scholle

Schol

Foto: Rainer Borchering

Størrelse: tidligere (med mindre bifiskeri) op til 1 m. Levealder: op til 50 år. Udseende: flad fisk med orange pletter. Lignende arter er ising (med bue på sidelinjen ved brystfinnen) og skrubbe (med hudpigge på sidelinjen og ved kanten af finnerne).	Udbredelse: Nordatlantiske kyster, Nordsøen, vestlige Østersø. Leveområde: gyder om vinteren i den sydvestlige Nordsø; larver føres med cirkulationsstrømmene ind i Vadehavet i april, hvor de ofte findes som ungfisk (1. og 2. år).	Føde: lever af rejer, orme og tyndskallede muslinger; ligger på lur, men jager også om natten i få centimeter dybt vand. Adfærd: graver sig ned i sandet om dagen og tilpasser farven til underlaget. Formering: Hunnerne lægger 50.000–600.000 æg; larverne er symmetriske, forvandling til fladfisk ved asymmetrisk ansigtsvækst; 1 cm rødspætteunger findes i vandpytter i vaden fra maj og påbegynder tidevandsvandring ved mere end 23 °C.	Udnyttelse: vigtig spisefisk. Trusler: mange unge rødspætter dør som bifangst i rejefiskeri. Bundtrawl fra fladfiskekuttere udøver voldsomme skader på havbunden i Nordsøen.	Rødspætter vandrer op til 30 km om dagen. Unge fisk spiser især enderne af sandorme og enderne af muslingernes åndingsrør. Tidligere fremstilledes tyndt læder af rødspætteskind. Rødspætter blev førhen 50 år gamle, vejede 7 kg og blev næsten 1 m lange; i dag lever de sjældent mere end 5 år pga. fiskeriet.

Navnet *Pleuronectes platessa* betyder “den fladeste sidesvømmer”, en henvisning til dens sidelæns omdrejning til fladfisk som ung fisk.

ALMINDELIG ULK

Almindelig ulk

Myoxocephalus scorpius

Almindelig ulk er en stedbundet fisk i Verdensarv Vadehavets undervandsverden. Den tilbringer formodentlig hele sit liv her og ved de tilstødende kyster i Nordsøen.

Sea scorpion

Seeskorpion

Zeedonderpad

Foto: Rainer Borchering

Klassifikation: tilhører familien skorpionfisk.
Størrelse: maks. 35 cm.
Levealder: op til 6 år.
Udseende: ligner langtornet ulk (med 4 i stedet for 2 pigge på gællelåget og 1–2 små skægtråde ved mundvigen).

Udbredelse: ved kysterne i Nordatlanten fra Nordspanien over Island til New York, ned til 100 m dybde.
Leveområde: Mellem sten, muslingebanker, tang; almindelig standfisk i Vadehavet; varmefølsom, trækker om sommeren ud på dybere vand; babyindivider (fra 1 cm) om foråret ved muslingebanker.

Føde: fisk, rejer, strand- og svømmekrabber; ligger på lur med sin store mund, fanger byttefisk op til egen længde og sluger dem hele.
Formering: parring med indre befrugtning, gyder om vinteren, hannen bevogter ægpakken i 1 måned; larver lever først i plankton, fra marts i Vadehavet ved muslingebanker.

Bestand: relativt hyppig.
Trusler: bifangst i rejefiskeri.

Almindelig ulk har pigge, men anses ikke for giftig.

Dens tyske navn "havskorpion" skyldes det pansrede udseende, men i modsætning til de ægte skorpioner har den ingen giftkirtler. Danske fiskere kalder den "københavneren" på grund af den store mund.
Som camouflage kan dens hud blive lys eller mørk i løbet af nogle timer alt efter omgivelserne.
Ved store byttefisk stikker halen til tider ud af munden i timevis, indtil forenden er fordøjet og resten langsomt glider efter.

PANSERULK

Panserulk

Agonus cataphractus

Panserulken er en stedbundet fisk i Verdensarv Vadehavets undervandsverden. Den tilbringer størstedelen af sit liv i kystnære områder – og viser dermed, hvor værdifuldt Vadehavet er som et permanent levested for specialiserede arter.

Hooknose

Steinpicker

Harnasmannetje

Foto: Rainer Borchering

				
Størrelse: 12–15 cm. Levealder: op til 4 år. Udseende: bred for-krop, store brystfinner, slank halefinne; panser af benplader. Arten kan ikke forveksles med andre.	Udbredelse: Fra Nordfrankrig til Nordkap og Island, vestlige Østersø. Leveområde: Tidevandszone indtil 300 m dybde; på sandet og strukturrig bund; almindelig standfisk i Vadehavet, trækker væk for at gyde.	Føde: jager små rejer, krabber, fisk; mærker nedgravet bytte med sine skægtråde. Bevægelse: kommer fremad ved hjælp af store brystfinner. Formering: vandrer i december–februar mod Helgoland; fastgør ægklumper med op til 2.000 gule æg på tang; lang ægudvikling; kønsmoden som 2-årig.	Trusler: ingen kendte; overlever formentlig endda bifangst ved rejefiskeri pga. panseret. Udnyttelse: kan i tørret form angive luftfugtigheden som "vindfisk" – hænges op i tråd og bøjer sig afhængig af luftfugtighed.	Det latinske navn <i>Agonus cataphractus</i> betyder noget i retning af "pansret uden led" og refererer til fiskens iøjnefaldende, pansrede udseende. På tysk hedder den "Steinpicker", fordi den hviler mellem sten på havbunden. Den hollandske betegnelse "Harnasmannetje" (lille harniskmand) skyldes den panseragtige krop, og på engelsk kaldes arten "Hooknose" pga. snudens markante, krogede form. Ligheden med støren, der også er pansret, skyldes tilfældigheder og har intet at gøre med panserulkens "oprindelighed".

Panserulken findes ofte mellem sten på bunden.

SMELT

Smelt

Osmerus eperlanus

Smelten er en vandrefisk i Verdensarv Vadehavets undervandsverden. Når den skal gyde, trækker den op i flodmundinger, og den er dermed afhængig af intakte estuarier, dvs. overgangsvandområder mellem hav og indland.

Smelt

Stint

Spiering

Foto: Rainer Borchering

Størrelse: op til 30, sjældent 35 cm lang. Levealder: undertiden op til 9 år. Kendetegn: kan ikke forveksles pga. agurkeduft ("smelten stinker" > engelsk navn efter "smell").	Udbredelse: Atlanterhavet fra Spanien til Norge. Forekomst: kystnært i Nordsøen og Østersøen, også ind i flodmundinger. Leveområde: hele året hyppig i Vadehavet, om foråret talrig i flodmundinger.	Føde: jager rejer, unge og små fisk i frit vand tæt på bunden. Formering: op til 40.000 æg, gyder i april på sandbund i floders nedre løb (f.eks. Elben); kønsmoden ved 2 år; gyder ofte kun én gang og dør derefter, ellers vender voksne fisk tilbage til havet i maj, unge fisk følger om efteråret (6–8 cm).	Fjender: fed fisk, vigtigste føde for ynglende fjordterner ved Elbens munding, hvor den er den hyppigste fisk. Trusler: ofte bifangst i rejerfiskeri, overlever ikke. Tab af gydepladser. Uddybning og opmudring af Elben skaber sedimentblanding og iltmangelzoner, hvilket skader smelten. Udnyttelse: før i tiden massivt konsumfiskeri i Elben, men anvendes også til gødningmiddel, dyrefoder og madding.	Den karakteristiske agurkeduft skyldes samme molekyle, som frigives af skadede agurker: trans-2-cis-6-nonadienal. Stoffet har antibakterielle egenskaber og kan således være en del af smeltens og beslægtede fisks immunsystem.

Nyfanget smelt lugter af agurk.

ALMINDELIG HJERTEMUSLING

Almindelig hjertemusling

Cerastoderma edule

Hjertemuslingen forekommer i stort antal i Verdensarv Vadehavet og er et eksempel på den høje produktion af animalsk biomasse i dette unikke økosystem. Som vigtig føde for mange kystfugle er den en central byggesten i Vadehavets ofte korte, men meget produktive fødekæder.

Common cockle

Essbare Herzmuschel

Kokkel

Foto: Rainer Borchering

				
Størrelse: op til 7 cm. Udseende: unge individer ofte gullige eller brunlige med mørke pletter; ældre muslinger har en hvid skal med delvis mørk bagende.	Udbredelse: fra Nordatlanten til Middelhavet. Forekomst: lavvandede dele af Østersøen og flodmundinger, ved saltindhold ned til 3 ‰. Levested: nedgravet i vadehavsbunden, ca. 1,5 gange skallængden i dybden.	Føde: filtrerer plankton fra vandet. Formering: I maj afgiver hunnerne op til 50.000 æg i vandet; efter tre måneders larvestadium forvandles de til unge muslinger.	Bestand: sandsynligvis den mest almindelige musling i Vadehavet. Fjender: talrige kystfugle og mennesker. Beskyttelse: Fiskeri efter hjertemuslinger er stærkt skadeligt for vadehavsbunden og skaber fødemangel for bl.a. strandskader og edderfugle. Fiskeriet er forbudt i Tysklands nationalparker, men stadig tilladt ved håndindsamling i Holland.	En 3 cm stor hjertemusling filtrerer ca. 2,5 liter vand i timen. De to tæt placerede åbninger fra sifonerne kan nogle gange ses på bunden af vaden. Om vinteren vokser hjertemuslinger ikke; ved kraftig isdannelse kan de fryse ihjel.

Hjertemuslinger er sandsynligvis de mest almindelige muslinger i Vadehavet og er mange fugles livret.

BLÅMUSLING

Blåmusling

Mytilus edulis

Blåmuslingen er ikke kun en vigtig fødekilde i Verdensarv Vadehavet, men den skaber også vigtige levesteder for talrige andre arter på grund af de rev (muslingebanker), den danner. Den bidrager dermed væsentligt til den biologiske mangfoldighed og økologiske struktur i dette særlige havøkosystem.

Blue mussle

Miesmuschel

Mossel

Foto: Klaus Janke

				
Størrelse: 5-10 cm. Levealder: 3-5 (-10) år. Udseende: sort-blå-hvid skal, til tider også brun, lejlighedsvis med mørke "stråler"; indersiden med et lag af perlemor.	Forekomst: Vadehavet, Atlanterhavet, Middelhavet.	Føde: planktonfiltrerende. Formering: Hunnerne producerer om foråret 5-12 millioner æg. Udvikling: Larver driver rundt i en måned, hæfter sig derefter så vidt muligt fast til et hårdt underlag og vælger efter ca. 6 uger deres permanente levested.	Betydning: Danner store muslingebanker og skaber dermed et særligt levested i Vadehavet. Andre dyr og planter end ellers i Vadehavet bosætter sig på det hårde underlag. Blåmuslinger filtrerer en stor del af planktonet fra vandet. Blåmuslingerne spises af mennesker og høstes i store mængder i dele af Vadehavet. Trusler: Blåmuslingefiskeri påvirker de naturlige bestande. Hvor det stadig er tilladt, skader udsætningsfiskeriet nyetablerede banker. Import af udsætningsmuslinger kan, hvor det stadig er tilladt, medføre indførsel af invasive arter. De fleste naturlige blåmuslingebanker i den tørlagte vade er stærkt overgroet af den indslæbte stillehavsøsters. Fjender: strandskader, måger, krabber, søstjerner og mennesker.	Blåmuslingebanker giver livsbetingelser for en mangfoldighed af andre dyre- og plantearter og skaber dermed nye økosystemer. Blåmuslinger fæstner sig til hinanden eller underlaget med byssustråde, som produceres i en kirtel i foden. Perlemoret på indersiden af skallen kan danne små perler, hvis sandkorn er trængt ind.

Blåmuslinger
er uadskillelige
økosystemskabere.

ØSTERSØMUSLING

Østersømusling

Macoma baltica

Østersømuslingen forekommer i stort antal i Verdensarv Vadehavet og repræsenterer ligesom hjertemuslingen den store animalske biomasse og de korte fødekæder i dette dynamiske økosystem. Som vigtig fødekilde for mange kystfugle spiller den en central rolle i Vadehavets økologiske struktur.

Baltic tellin

Rote Bohne

Nonnetje

Foto: Hans-Ulrich Rösner

				
Størrelse: op til 3 cm. Levealder: op til 7 år i vaden, op til 25 år i den dybere Nordsø. Udseende: oftest rød eller gul indvendig og ofte også udvendig = den farverigeste musling i Vadehavet; kan også have grøn, blå eller sort farve pga. jernforbindelser, ofte i ringe.	Udvikling: Larver vokser op i slikvaden; unge muslinger driver om efteråret ved hjælp af en slimtråd med ebben ud i Nordsøen, hvor de er bedre beskyttet mod fugle. Østersømuslingen skubber sig fremad ved hjælp af en "fod".	Føde: optager føde (plankton) og åndingsvand gennem et drejeligt, op til 10 cm langt ånderør (sifon); en anden sifon udskiller det filtrerede vand – det sker tæt under overfladen for at beskytte denne sifon mod fjender.	Fjender: vigtigt bytte for vadfugle, især islandsk ryle, som sluger dem hele og knuser dem i kråsen. Indsugningssifonen (som rager op over bunden) angribes ofte af fisk og vokser hele tiden ud igen.	Østersømuslingen foretrækker det koldt: Den kan kun vokse og filtrere ved temperaturer under 15 °C og kan overleve frost. Der kan forekomme 200–2.000 individer pr. m² vade.

AMERIKANSK KNIVMUSLING

Amerikansk knivmusling

Ensis leei (*E. directus*, *E. americanus*)

I Verdensarv Vadehavet er det centrale mål så vidt muligt at lade naturlige processer forløbe uforstyrret og at bevare den naturligt forekommende biodiversitet. Indslæbningen af invasive arter som den amerikanske knivmusling strider principielt mod dette mål.

Foto: Rainer Borchering

American razor shell

Amerikansische Schwertmuschel

Amerikaanse zwaardschede

				
Størrelse: op til 17 cm. Levealder: op til 5 år. Udseende: sværdskaeftelignende form; ydre brunt til rødgråt med læderhud, indvendig perlemor.	Forekomst: Nordsøen og Østersøen. Levested: i Vadehavet oftest nær lavvandslinjen, fryser let ihjel i isvintre; i finkornet Nordsøbund i 3–18 m dybde.	Føde: filtrerer plankton. Bevægelse: Lever lige under bundens overflade; ved fare trækker den sig lynhurtigt ned i dybere lag med sin lange gravefod. Gravefoden gør det muligt for den at springe langt og svømme under vand.	Fjender: Vigtig føde for sortand. Knivmuslinger spises i mange lande, men fiskeriet lader sig ikke gøre uden at skade havbunden.	Arten stammer oprindeligt fra amerikanske farvande og blev sandsynligvis indslæbt i Nordsøen som larver i ballastvand fra skibe i 1970'erne. Findes nu i massevis i Vadehavet. Nogle hav- og kystfugle har lært at udnytte den som føde. Der ses ofte massedød blandt knivmuslinger om foråret – årsagen er ukendt.

Knivmuslinger kan svømme og springe under vand.

STILLEHAVSØSTERS

Stillehavsoesters

Magallana/Crassostrea gigas

Stillehavsoesters er en ikke-hjemmehørende, invasiv art, hvis massive udbredelse i Verdensarv Vadehavet truer beskyttelsen af de naturlige processer og den naturligt forekommende biodiversitet.

Pacific oyster

Pazifische Auster

Japanse oester

Foto: Rainer Borchering

Størrelse: op til 40 cm, hurtigt voksende. Levealder: op til 30 år. Udseende: aflang, bananagtig krum, skarpe kanter, for det meste grå, brunlig-grønlig; skalkanter groft bølgede med normalt 5–7 bølger.	Oprindelse: fra Østasien (Japan/Kina), indslæbt i Europa med henblik på akvakultur. Forekomst: i Nordsøens tidevandszoner, til dels også i dybere vand. Levested: sætter sig på hårdt grundlag af enhver art (muslingeskaller, havnemoler, høfder).	Føde: filtrerer plankton fra vandet (ca. 1 l pr. time). Formering: gyder i juli-august ved vandtemperaturer over 22 °C; æg og sæd frigives i vandet og befrugtes der, pr. gydning: 50–100 millioner æg.	Anvendelse: Dyrkes i stor skala i akvakulturer globalt (i Vadehavet "kun" ved List på øen Sild). Påvirkning: Formentlig den mest problematiske ikke-hjemmehørende, invasive art i Vadehavet. Næppe nyttig for naturligt forekommende arter, stærk konkurrent til blåmuslingen, som nærmest ikke længe-re kan danne banker uden stillehavsoesters. Desuden spredning af mange andre ikke-hjemmehørende arter via denne arts ru skaller.	Artsnavnet <i>Crassostrea gigas</i> betyder "kæmpetyk østers" – en henvisning til den tykke, uregelmæssige skal. Mange individer vokser sammen og danner til dels store rev. De skarpe kanter på Stillehavsoestersens skaller gør mange steder vadeture besværlige, da de kan skade fødder og sko.

På grund af Stillehavsoestersen har man ofte brug for sko, når man færdes i Vadehavet.

EUROPÆISK ØSTERS

NATIONALPARK
VADEHAVET

Wadden Sea
National Park

Europæisk østers

Ostrea edulis

Den europæiske østers var engang en del af undervandsverdenen i det nuværende Verdensarv Vadehavet, men forsvandt længe før udpegningen på grund af stærkt overfiskeri. Hvis genudsætningen i Nordsøen lykkes, og der skabes tilstrækkeligt store fiskerifri zoner i Vadehavet, kan denne økologisk vigtige art måske en dag vende tilbage til sit oprindelige levested.

European oyster

Europäische Auster

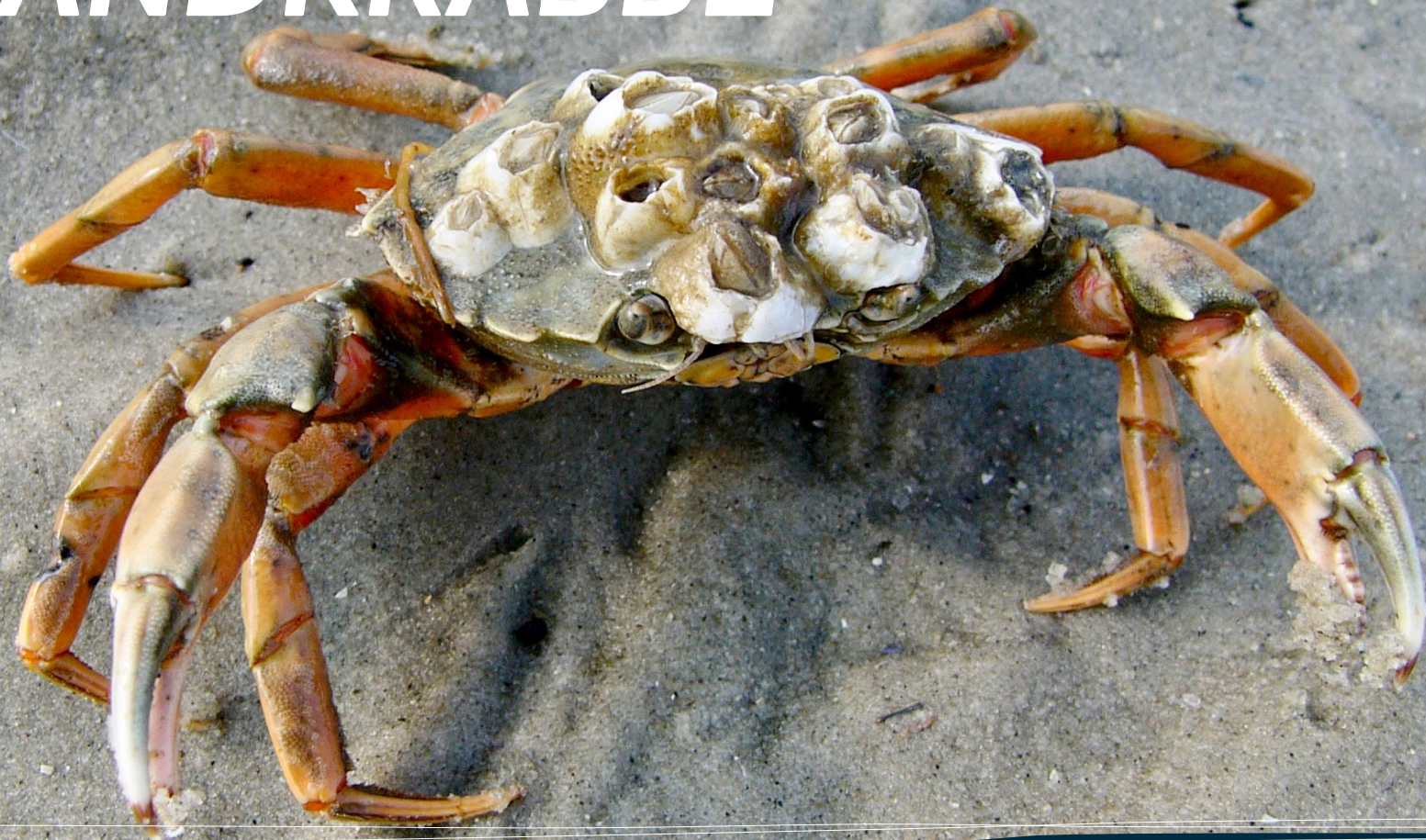

Platte oester

Foto: Hans-Ulrich Rösner

Størrelse: 12–18 cm i diameter. Levealder: op til 40 år. Udseende: næsten cirkulær til elliptisk, flad; venstre skal (vokset fast til underlag) mere hvælvet end højre (låg). Oftest lysegrå, sjældnere lysebrun eller grønlig. Den europæiske østers er et tidsvidne fra fortiden.	Udbredelse: Østlige Atlanterhavskyst fra Norge til ud for Middelhavet, ned til ca. 80 m dybde. Forekomst: Tidligere udryddet i Nordsøen og Vadehavet; i de senere år er iværksat genudsætningsprojekter i regi af BfN (Bundesamt für Naturschutz) og AWI (Alfred-Wegener-Institut). Levested: Kræver minimum 15 °C vandtemperatur og 19 ‰ saltholdighed.	Føde: filtrerer plankton, men uden ånderør. Formering: hermafrodit, skifter køn afhængigt af vandtemperaturen; midlertidig hun opsuger sædceller via åndingsvand, befrugtning af æg sker indvendigt. Udvikling: larver udvikles efter 2 uger, lever først i plankton, vokser derefter fast på hårdt underlag.	Trusler: Stærkt overfisket og truet i hele Europa (Rødlisten i Tyskland: "truet af udryddelse"). En indslæbt parasitisk encellet organisme fra Californien (<i>Bonamia</i>) dræber mange af de naturligt hjemmehørende individer. Arten er følsom over for vandforurening.	Den europæiske østers blev udryddet i Vadehavet omkring 1930 pga. overfiskeri. Skaller, der i dag findes i opskyllede strandvolde, er 95 til 10.000 år gamle. Professor Karl Möbius fra Kiel indførte i 1877 med udgangspunkt i en østersbanke begrebet "biocönose" (livsfællesskab) – et vigtigt begreb i økologien.

STRANDKRABBE

Strandkrabbe

Carcinus maenas

Strandkrabben er en hyppig beboer i Verdensarv Vadehavets under-vandsverden og spiller her en dobbelt økologisk rolle: som rovdyr, der jager smådyr, og som bytte for fisk og fugle er den en vigtig bestanddel i dette dynamiske økosystems naturlige fødekæde. .

Shore crab

Strandkrabbe

Strandkrab

Foto: Hans-Ulrich Rösner

				
Størrelse: ♂ op til 7 cm, ♀ op til 5,5 cm. Udseende: Hanner har tre synlige led i trekant-formet bagkrop, der ofte er klappet ind under undersiden. Hunner har fem synlige led, som er rundere end hos hannerne. Bevægelse: Bevæger sig for det meste sidelæns.	Udbredelse: Ved alle Europas kyster, på sandbund og klippekyster. Sammen med svømmekrabben er strandkrabben den mest almindelige, naturligt forekommende krebs i Vadehavet. Levested: Vandrer om sommeren ind på vaderne med tidevandet og ved ebbe tilbage til prilerne. Overvintrer i dybere vand.	Føde: altædende, knækker f.eks. muslinger med klørne. Trusler: Kan smide ben eller klør i faresituationer; flygter hurtigt i skjul, når den er truet; kun store hanner gør sig klar til kamp. Udvikling: skifter regelmæssigt skal for at vokse; kan i 2–3 hudskifter også regenerere tabte ben og klør.	Strandkrabben er en nøgleart i Vadehavets økosystem: den er et almindeligt forekommende, vigtigt rovdyr i forhold til muslinger og krebsdyr – og er samtidig vigtig føde for kystfugle. På hårdt underlag konkurrerer den med invasive klippekrabber, som er mindre, men har større klør.	Krabbens iøjnefaldende sidelæns løb gør, at den hurtigt kan flygte i begge retninger og dermed forbedrer sine flugtchancer betydeligt. På plattysk hedder den da også "Dwarsløper" ("tværløber"). Farven varierer meget og tilpasser sig omgivelserne: Lyse krabber findes især på sand, de olivengrønne findes snarere i tangbanker. Unge strandkrabber på op til 1,5 cm kan desuden svømme som svømmekrabber ved at padle med benene.

Strandkrabben er krebsenes "tværløber".

HESTEREJE

Hestereje

Crangon crangon

Hesterejen er en nøgleart i Verdensarv Vadehavets under-vandsverden: Den spiller en central rolle i fødekæden – både som rovdyr i forhold til mindre dyr og som bytte for fisk og kystfugle. Det intensive fiskeri er dog i konflikt med målene for beskyttelse af Vadehavet, som søger at bevare naturlige pro-cesser og en intakt biodiversitet.

Common
brown shrimp

Nordseegarnele

Gewone garnaal

Foto: Rainer Borcharding

				
Størrelse: max. 9,5 cm. Levealder: 1–5 år. Udseende: gullig eller brunlig, men gennemsigtig; 10 par ben (5 til gang, 5 til svømning). Hunnerne er noget større end hannerne.	Udbredelse: fra Hvi-dehavet i Rusland til Sydafrikas Atlanter-havskyst. Levested: vokser op i Vadehavet om som-meren ("børnevæ-relse"!); trækker om vinteren ud på dy-bere vand i den åbne Nordsø.	Adfærd: nataktiv, ligger på lur – venter på, at føden kommer forbi (små krebsdyr, orme osv.). Udvikling: regelmæssigt hudskifte er nødvendigt for dens vækst. Formering: fra ca. 1 år, op til 3 gange årligt. Forsvar mod fjender: Gra-ver sig ned. "Vadehavets kamæleon": kan tilpasse sig omgivelsernes farve ved hjælp af pigmentceller (rød, sort, hvid).	Hesterejen er en nøgleart i Vadehavets økosystem: almin-deligt forekommende, vigtigt rovdyr i forhold til mindre dyr og samtidig en vigtig fødekilde for fisk og kystfugle. Trusler: Det intensive rejefi-skeri fører til "vækstoverfiske-ri", dvs. rejerne er mindre end før. Opvarmningen af Nord-søen pga. klimakrisen kan føre til en ændring af artssammen-sætningen med en betydeligt reduceret bestand.	Hesterejen har mange regi-onale navne, f.eks. "Granat" eller "Porren". Mest kendt som "Krabbe", når den ligger pillet i et rundstykke. Den kommer langvejs fra, for de fleste bliver pillet i Marokko. Et bæredygtigt rejefiskeri hører hjemme langs Nordsø-kysten – men da dette fiskeri stadig foregår i næsten hele Vadehavet, er det i modstrid med målet om en uberørt udvikling af naturen. Her er balancen mellem beskyttel-se og udnyttelse endnu ikke opnået.

På tysk kaldes hesterejen oftest "krabbe".

ALMINDELIG EREMITKREBS

Almindelig Eremitkrebs

Pagurus bernhardus

I Verdensarv Vadehavet er eremitkrebsene en karakteristisk bestanddel af undervandsverdenen. De er afhængige af tomme sneglehuse som beskyttelse – et eksempel på det komplekse samspil i dette økosystem.

Hermit crab

Gewöhnlicher
Einsiedlerkrebs

Gewone
heremietkreeft

Foto: Rainer Borchering

				
Udseende: gul, brun eller rødlig i farven. Kendetegn: højre klo er tydeligt større end venstre; den faste del af den højre klo har en rødbrun kant.	Levested: Unge dyr lever primært i lavt vand, ældre dyr snarere på dybere vand. Her forekommer også et stigende antal konk-snegle.	Adfærd: Lever i tomme sneglehuse op til størrelsen på konk-sneglehuse; ved fare trækker den sig tilbage i huset. Når den vokser, udsøger den sig et større sneglehus, hvor den flytter ind. Føde: filtrering, ådselæder og rovdyr. Formering: Om foråret lægger hunnen 1.000–30.000 æg, som befrugtes af sædceller, der strømmer ind i huset. Larverne lever i ugevis i plankton.	Trusler: ingen kendte.	Det latinske navn betyder “Bernhard Fedthale” og er en henvisning både til artens bløde bagkrop og til eremitmunken Bernhard af Clairvaux i 1100-tallet. Eremitkrebs lever ofte i symbiose med pindsvinepolyp. Den kan forstørre åbningen på sneglehuset, så krebsen ikke behøver flytte så ofte. Fordelen for pindsvinepolyppen er, at den bliver bedre forsynet med føde, fordi den transporteres rundt.

Eremitkrebsens kløer tilpasser sig husets åbning, så den lukker optimalt.

ALMINDELIG SØSTJERNE

Almindelig søstjerne

Asterias rubens

Søstjernen er en vigtig beboer i Verdensarv Vadehavets undervandsverden og spiller en betydningsfuld rolle både som rovdyr og som byttedyr.

Common starfish

Seestern

Zeester

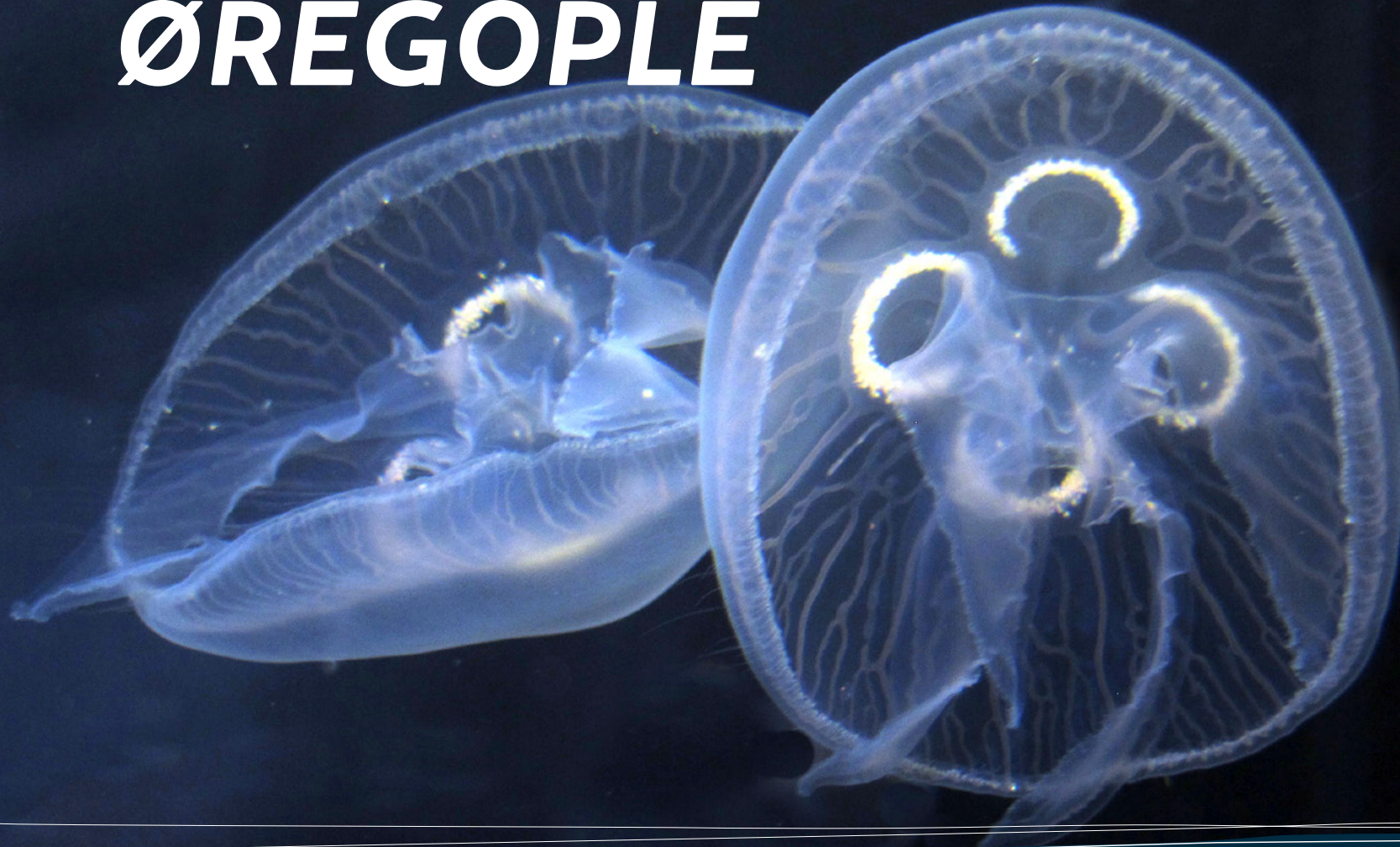
Foto: Rainer Borchering

Størrelse: op til 50 cm i diameter; arme op til 6 cm. Levealder: 5–30 år; kønsmoden ca. 2–4 år gamle. Udseende: som regel 5 arme; farven oftest orange-rød, regionalt også blå-lilla, tit brunlig.	Udbredelse: Atlanterhavskyster i Europa og Amerika, også vestlige Østersø. Levested: I Vadehavet i områder, som altid er dækket af vand, helst på muslingebanker. I tørlagte områder kun skjult, f.eks. under muslinger.	Føde: rovdyr i forhold til muslinger, snegle og (uforsigtige) krebs eller fisk. Åbner muslinger med en kort kraftig armbevægelse eller ved i timevis at tvinge skallerne op. Fordøjer madden uden for kroppen: den skubber maven ud gennem munden og opløser den åbnede musling ved hjælp af enzymer. Udvikling: særkønnet; kønsceller frigives om foråret; planktonfase på 3 måneder.	Fjender: måger, edderfugle, større søstjerner og søsol. Konkurrence: Ikke populær blandt blåmuslingeopdrættere, da søstjerner æder mange blåmuslinger.	Søstjerner har ingen hjerne. Alle organer er ring- eller stjerneformede, og alle arme er ligestillede. I spidsen af hver arm ses en lille mørk øjeplet, der kan skelne mellem lys og mørke. Søstjerner kan regenerere mistede arme, men dør dog ofte af skader fra trawlfiskeri. Forskellige søstjernerarter har forskelligt antal arme – f.eks. har tornekrone-søstjernen op til 23 arme. Ved fødemangel kan søstjernen "krympe" – det kaldes negativ vækst.

Søstjerner kan "se" med deres arme.

ØREGOPLE

Øregople

Aurelia aurita

Øregoplen, der også kaldes vandmand, indgår i Verdensarv Vadehavets undervandsverden og forbinder dette unikke kyst-økosystem med den åbne Nordsø.

 Moon jellyfish
 Ohrenqualle
 Oorkwal

Foto: Rainer Borcherdig

				
Klassifikation: Scyphozoa (ægte gopler). Størrelse: 20–30 cm. Levealder: op til 1 år. Udseende: flad, gennemsigtig og farveløs skærm. Fire ringformede kønsorganer ("ører") – hvide hos hannen og røde hos hunnen. Fire geleagtige mundarme, kortere end til skærmens kant. Randtentakler med mange nældeceller. Består af 98 % vand.	Udbredelse: Nordsøen, Østersøen op til Ålandsøerne, i Østersøen ofte i store mængder. Som alle gopler forekommer den kun i sommerhalvåret.	Udvikling: Larver udvikler sig til bægerformede, 2–3 mm store polypper, som sidder på havbunden. Om foråret afsnører polyppen 10–20 flade skiver fra kroppen – de unge gopler. Bevægelse: meget langsomme svømmere, drives af strømmen (plankton: "det, der driver rundt"). Elegant pulserende svømmebevægelse med "vajende" randtentakler. Føde: Fanger zooplankton.	Trusler: Ingen kendte. Masseforekomst indikerer overgødskning (meget plankton som føde) og overfiskeri (få fisk som rovdyr i havet).	Vandmænd er udbredt over hele verden og består af flere arter, som kun kan skelnes genetisk. På kanten af skærmen sidder 8 små sensorer med bægerøjne; modsat munden sidder et ligevægtsorgan. Vandmanden er harmløs for mennesker. Men man skal passe på andre gopler i Nordsøen, f.eks. den røde brandmand og den blå brandmænd: Deres nældeceller kan forårsage smerte ved berøring.

Gopler findes kun om sommeren – om vinteren sidder de som polypper på havbunden.

LUNGEGOPE

Lungegople

Rhizostoma octopus

Lungegoplen er en imponerende sommergæst i Verdensarv Vadehavet, hvor den afspejler den høje produktivitet i den planktonrige Nordsø.

Barrel Jellyfish

Wurzelmundqualle

Zeepaddenstoel

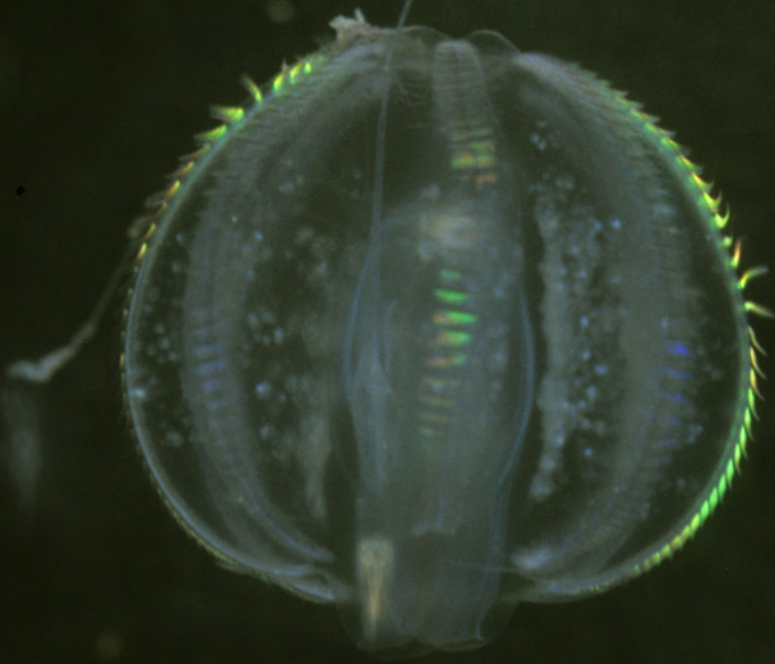
Foto: Rainer Borchering

Størrelse: ≥ 30 cm. Levetid: 6 måneder. Udseende: Bruskagtig klokke, blå med violet kant og kraftig kuppel; tyk underside med 8 krøllede fangarme. Består af ca. 98 % vand.	Udbredelse: Nordsøen, Skagerrak og nordlige Kattegat. Hyppig om sommeren. Forekomst: Frit havvand; ofte skyllet op og strandet i Vadehavet. I polypstadiet lever den på sten på havbunden.	Bevægelse: Meget langsom, svømmer drevet af strømmen. Ernæring: Filterapparat bestående af slimede tentakler fanger små planktonorganismer (plankton betyder "det som driver om"). Forplantning: Flerårig polyp på 5 mm sidder fast på havbunden og producerer om foråret gopler, som på få måneder vokser sig store.	Ikke farlig for mennesker. Det gelatinøse bindevæv i dens klokke ligner i høj grad menneskelig kollagen og kunne derfor muligvis få medicinsk betydning. I Thailand spises en beslægtet gople, syltet og skåret i strimler.	Goplelusen <i>Hyperia galba</i> er gennemsigtig om sommeren og bider som parasit små stykker af lungegoplen; om vinteren er den brun og lever på havbunden.

Lungegoplen kaldes også "blomkålgople" på grund af sine tykke fangarme.

STIKKELSBÆRGOPLE

NATIONALPARK
VADEHAVET

Wadden Sea
National Park

Stikkelsbærgople

Pleurobrachia pileus

Stikkelsbærgoplen tilhører ribbegoplerne, der er en vigtig bestanddel af planktonen i Nordsøen og Verdensarv Vadehavet.

Sea gooseberry

Seestachelbeere

Zeedruif

Foto: Rainer Borchering

Størrelse: op til 2 cm. Levetid: op til 1 år. Udseende: Oval grænsende til kugleformet og gennemsigtig; 8 ribber på langs, bestående af tagpladelignende cilier benyttes til fremdrift; 2 tentakler kan trækkes ind i kroppens side. Relativt fast; holder til at begynde med sin form uden for vandet.	Udbredelse: Atlanterhavet, Nordsøen og Østersøen til Ålandsøerne (Sverige). Forekomst: Til tider talrig i vaden, kan skylle op i betydelige mængder.	Ernæring: Fanger planktonkrebs med 2 lange tentakeltråde, som er udstyret med 100–200 små sidetråde med klæbrige "lassoceller". Tentaklerne fungerer som klæbrige fluefangere, anbringes ved hjælp af "kolbøtter" foran munden og transporteres til maven. Forplantning: Hermafrodit; starter ved 1 mm størrelse med få æg, senere ved mere end 1 mm størrelse på ny med mange æg og sperm.	Hyppigt forekommende, kan ved at spise dyreplankton tage føden fra fiskelarver	Padlende cilier bryder sollyset i regnbuefarver (prisme). I modsætning til mange andre ribbegopler kan stikkelsbærgoplen ikke lyse om natten. Dens hovedfjende er melongoplen <i>Beroe</i>, der fortærer stikkelsbærgopler op til sin egen størrelse.

Stikkelsbærgoplen kan "lugte" tilstedeværelsen af eremitkrebs, rejer og strandkrabber og holder sig så væk fra havbunden.

KOMPASGOPE

Kompasgople

Chrysaora hysoscella

Kompasgoplen er en markant repræsentant for undervandsverdenen i Verdensarv Vadehavet. Den er en sæsonvandrer, der nyder godt af de produktive betingelser i Nordsøen.

Compass jellyfish

Kompassqualle

Kompaskwal

Foto: Rainer Borchering

Størrelse: op til 20 cm. Levetid: op til 1 år. Udseende: Gulbrun klokke med lysebrun kant, V-formet mønster med lange tentakler og lange, lyserøde mundarme. Består af op til ca. 98 % vand.	Udbredelse: Skylls op om sommeren især ved østenvind, når dybvandsstrømme bringer sværme af gopler ind på kysten. Forekomst: I vaden og på stranden. Larverne lever på sten eller skaller på havbunden.	Forplantning: Starter som svømmelarver; den lille polyp deler sig om foråret i ca. 20 flade skiver; hver skive bliver til en gople.	Tidligere og hyppigere optræden indikerer havopvarmning.	En arktisk slægtning til kompasgoplen kan nå en diameter på op til 2 meter.

Når unge hestemakreller svømmer, er de beskyttet af kompasgoplens tentakler, ligesom klovnfisk ikke tager skade af søanemonernes tentakler.

RØD BRANDMAND

Rød brandmand

Cyanea capillata

Den frygtede røde brandmand hører til planktonen i Nordsøens og Verdensarv Vadehavets undervandsverden.

Lion's mane jellyfish

Gelbe Nesselqualle

Gele haarkwal

Foto: Rainer Borchering

Størrelse: 35–50 cm i diameter, i Arktis op til 2 m klokkebredde. Udseende: 8-lappet klokke, ca. 800 tentakler, der i fuld længde måler op til 15 gange klockens diameter – i Nordsøen altså op til 5 meter! Klokken, der består af op til 99 % vand, er glasklar bortset fra et tyndt lag med intensiv farve midt i goplen. Farven varierer fra gul til rød; helt hvide gopler forekommer sjældent.	Udbredelse: En eller flere arter med dette udseende forekommer i Atlanterhavets og Stillehavets kølige kystområder i Amerika, Australien og Europa indtil vestlige Østersø og nordlige Ishav. Forekommer kun om sommeren, tidligst fra februar.	Ernæring: Nældegiften lammer byttet, der transporteres til den centrale mund og fordøjes. Forplantning: Polyp lever flere år på havbunden og producerer unge gopler flere gange.	De giftige nældetråde kan sætte en stopper for sommerens badeliv og i timevis give smertefuld rødme på huden, der kommer i berøring med de gennemsigtige tentakler; det hjælper som regel at skylle de mest berørte steder med saltvand og derefter at dække dem med barberskum (kan som regel fås hos livreddere). Hvis goplen strander på land, trækker dens tentakler sig sammen på undersiden. Det er ufarligt at røre oversiden. Israelske forskere har udviklet et stof, som hæmmer alle nældetrådene, og som iblandes solbeskyttende cremer for at beskytte de badende mod goplernes gift.	Løse tentakler uden gople kan også være giftige. Flere arter af unge fisk, der er beskyttet af slim, lever blandt den røde brandmands tentakler og stjæler sågar goplens bytte. I en Sherlock Holmes-krimi optræder den røde brandmand som dræber af en mand og en hund, selv om den ikke er dødeligt giftig. Når nældecellerne eksploderer, udskydes de harpunlignende giftspidser med en hastighed på 50.000 km/s^2 – næsten 50 gange hurtigere end en geværkugle. Derved opnår de små celler tilstrækkelig kraft til også at gennemføre krebsenes skjold.

Nældecellernes eksplosion er den hurtigste kendte naturlige reaktion.

BLÅ BRANDMAND

Blå brandmand

Cyanea lamarckii

Den blå brandmand er en typisk del af planktonen i Nordsøen og Verdensarv Vadehavet.

Blue jellyfish

Blaue Nesselqualle

Blauwe haarkwal

Foto: Rainer Borchering

				
Størrelse: 15–20 cm i diameter, sjældent op til 30 cm. Udseende: 8-lappet klokke; blå, brun, grøn, gullig eller næsten farveløs; de ca. 400 tentakler kan blive op til 1 m lange, når de er fuldt udstrakte. Klokken, der består af op til 99 % vand, er glasklar bortset fra et tyndt lag med intensiv farve midt i goplen.	Udbredelse: Europa til vestlige Østersø og nordlige Ishav; forekommer fortrinsvis i forsommeren, enkelte allerede fra februar. Nældecellernes eksplosion er den hurtigste kendte naturlige reaktion.	Ernæring: Folder tentakler ud og synker ned for at fange dyreplankton, især mindre gopler. Forplantning: Polyp lever flere år på havbunden og producerer unge gopler flere gange.	Brænder mindre end rød brandmand, men kan generere badeferien i juni, når gopler eller afrevne tentakler driver omkring i kystnært vand. Optræder især ved østen- eller sønden- vind, når overfladevandet trykkes væk og dybvandsstrømme bringer gopler ind på kysten.	Det var i lang tid uafklaret, om alle farvede brandmænd tilhørte samme art, men den røde brandmand har 8 x 100 tentakler, mens den blå kun har 8 x 50 – der er altså tale om to arter. Inde i nældecellerne er der formentlig et osmotisk tryk på 140 bar. Et bildæk har 2,4 bar. Når nældecellerne eksploderer, udskydes de harpunlignende giftspidser med en hastighed på 50.000 km/s² - næsten 50 gange hurtigere end en geværkugle. Derved opnår de små celler tilstrækkelig kraft til også at genembore krebsenes skjold.

PINDSVINEPOLYP

Pindsvinepolyp

Hydractinia echinata

Pindsvinepolyppens symbiose med eremitkrebs er et fint eksempel på symbiosen mellem to dyrearter i Verdensarv Vadehavet.

Rough hydroid/
Snail fur

Stachelpolyp

Ruwe zeerasp

Foto: Rainer Borchering

Størrelse: 1 mm høje kalkpigge, 2–4 mm høje polypper. Udseende: Brun pigget skorpe på de sneglehuse, som eremitkrebsen benytter, og som pindsvinepolyppen helt kan indhulle og sågar forstørre. Levende kolonier med tæt siddende rosa polyphoveder.	Udbredelse: Østlige og vestlige Atlanterhav, Middelhavet, vestlige Østersø og Nordsøen; lever næsten altid i symbiose med eremitkrebs på deres sneglehuse.	Forplantning: Larverne bosætter sig kun på sneglehuse med eremitkrebs, hvor de danner en skorpe. Larven lokaliserer egnede sneglehuse ved hjælp af lugten fra bakterier, der lever sammen med eremitkrebsene. Ernæring: Koloni danner fodringpolypper, der opsamler smådyr fra havbunden, når krebsen kravler.	Symbiose med eremitkrebs. Pindsvinepolyppen kan forstørre sneglehuses indgang, så krebsen ikke behøver at flytte så ofte. Krebsen transporter pindsvinepolyppen omkring, så den får bedre adgang til næring.	Polyppens pigge beskytter kolonien mod den lille, specialiserede eremittrådsnegl (<i>Cuthona nana</i>), der afskraber polypperne, men ikke kommer ned blandt piggene. Der kan polyppen hurtigt regenerere.

Pindsvinepolyppen og eremitkrebsen er ægte partnere, hvad der er sjældent i naturen.

SLANGESTJERNE

Wadden Sea
National Park

Slangestjerner

Ophiuroidea

Slangestjerner forekommer sædvanligvis sjældent i Verdensarv Vadehavets undervandsverden.

Brittle stars

Schlangensterne

Slangsterren

Foto: Rainer Borchering

Størrelse: 12–13 cm Levetid: op til 5 år. Udseende: Lille central skive, 5 lange, smalle arme. 3–4 arter nær kysten (<i>Ophiura</i>, <i>Ophiotrix</i>, <i>Amphipholis</i>).	Forekomst: Undgår lavvandet vade, kan dog skylles op på vadefladerne fra dybere priler eller op på stranden. Den "skrøbelige slangestjerne" (<i>Ophiotrix</i>) kan sidde på opskyllede svampeklumper.	Ernæring: Skjuler sig i sandet om dagen, jager føde om natten; havbundsorganismer, ådsler og plankton transporteres af bittesmå sugekopper til munden i skivens midte. Kraftige tænder i mundens åbning knuser føden. Resten spyttes ud. Bevægelse: Kravler på havbunden ved at presse sig fremad med armene.	Forekommer meget ofte på havbunden i dybt vand. Er føde for mange fiskearter og søstjerner.	Har lysende kirtelceller på torne, der producerer lys, når en arm bliver bidt af, så rovdyret bliver skræmt væk. Afbidte arme kan regenerere på få måneder. Har "rugeposer" i armhulerne, der hver "udruger" fem unger. Til tider opskylles tusindvis af slangestjerner på stranden i stormvejr; nogle af dem kravler tilbage i retning af havet.

Hvis man på hånden vender en slangestjerne på hovedet, drejer den sig tilbage af sig selv.

TANGBORRE

Wadden Sea
National Park

Tangborre

Psammechinus miliaris

Typisk bunddyr i Verdensarv Vadehavets under-
vandsverden, hvor den foretrækker fast bund.

Green sea urchin

Strandseeigel

Gewone zeeappel

Foto: Rainer Borchering

				
Størrelse: 3–5 cm. Levetid: formodentlig 3–5 år. Udseende: Flad skal, grøn-brune stumpe pigge. Kan ikke forveksles med noget andet dyr i Vadehavet.	Udbredelse: Europæiske kyster fra Portugal til Norge. Forekomst: Dybere pri- ler i Vadehavet med fast bund.	Ernæring: Afskraber med sine skarpe tænder alger, rurer og andre organismer på sten. Bevægelse: Bevæger sig på de bevægelige pigge som på stylder eller kravler ved hjælp af sine talrige sugefødder. Forplantning: Om foråret udgyder hanner og hunner samtidig æg- og spermcel- ler i vandet.	Føde for fisk med stærke tænder og sto- re krebs. Formentlig negativt påvirket af bundtrawl- fiskeri. Ufarlig for menne- sker, har ingen skarpe eller giftige pigge som mange tropiske arter.	Ingen rigtig hjerne, kun en fortykket ring af nerveceller. Kompliceret tyggeapparat med fem selvspidsende tænder, der hele tiden regenereres (kaldes "Aristoteles' lanterne", fordi Aristoteles var den første, der opdagede "apparatet"). Bærer gerne muslingeskaller med sine lange sugefødder som camouflage. Mellem piggene sidder bevæ- gelige børster mit bittesmå tanghoveder, der renser pig- gene.

Trods piggene
ufarlig for
mennesker.

GLAT SVØMMEKRABBE

Glat svømmekrabbe

Liocarcinus holsatus

Common swimming crab

Schwimmkrabbe

Gewone zwemkrab

Foto: Rainer Borchering

Den hurtige svømmekrabbe er et vigtigt rovdyr i Verdensarv Vadehavets undervandsverden.

Størrelse: op til 6 cm skjoldbredde. Levetid: 3–5 år. Udseende: Skjoldet er grå-rosa til blåligt, kløer med længdekant, de bagerste ben er paddelformede i yderste led.	Udbredelse: Europæiske kyster fra Grækenland til Island. Forekomst: Nordsøbunden ned til lavvandelinjen; undgår udtørring. Rester af svømmekrabber findes ofte i mågers opkast.	Ernæring: Rovdyr; lever af bunddyr som muslinger og orme, men også af rejer og små fisk. Lurer ofte på sit bytte nedgravet i sand, så kun øjnene er synlige; fanger fisk ved at svømme ind under dem bagfra. Forplantning: Hunnerne lægger op til 15.000 orange æg om sommeren under bagkroppen, "udruger" dem under den sammenklappede hale.	Hyppig i bifangst fra krabbefiskeri.	Kan forsøge at flygte baglæns ved at padle med kløerne. Derfor kaldes den også "Flying crab". Ungkrabber findes somme tider mellem kogte rejer.

PUNGREJE

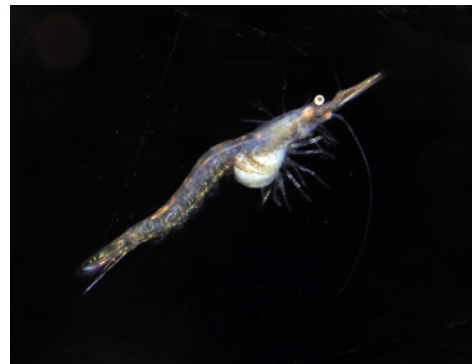

Pungreje

Mysis spec.

Pungrejer er ikke lette at få øje på, men de er en vigtig bestanddel i fødekæden i Verdensarv Vadehavet.

Mysid shrimp

Schwebegarnele

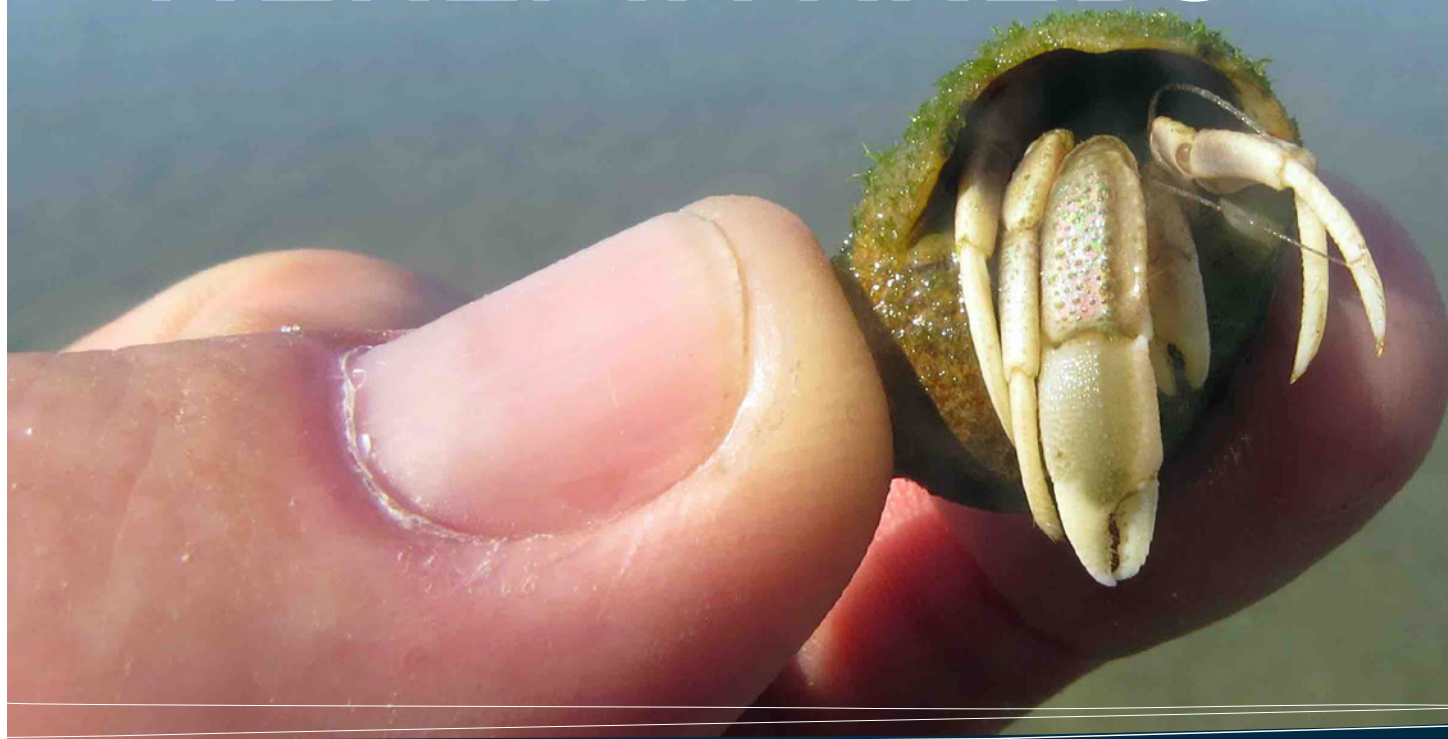
Aasgarnaal

Foto: Rainer Borchering

				
Størrelse: 0,3–2,5 cm. Udseende: Glasagtig-gennemsigtig.	Lever i stimer mellem tang og alger.	Ernæring: Filtrerer og spiser små organiske partikler og organismer. Forplantning: Æg og unger vokser i en beskyttet "rugepose".	En del af den dyreplankton, som er vigtig næring for fisk. Meget populær og meget benyttet som frosset akvariefoder.	Dens levevis og udseende minder om krillkrebsen i de arktiske have, men de er op til 7 cm store og ikke nært beslægtede.

Kaldes også
glaskrebs.

LANGHÅNDET HEREMITKREBS

Langhåndet heremitkrebs

Pagurus longicarpus

I Verdensarv Vadehavet er det centrale mål så vidt muligt at lade de naturlige processer forløbe uforstyrret og at bevare den naturligt forekommende biodiversitet. Indslæbningen af invasive arter som den langhåndede heremitkrebs strider principielt mod dette mål.

Foto: Rainer Borchering

Long-clawed hermit crab

Langarm-Einsiedlerkrebs

Gemaskerde heremietkreeftje

Størrelse: 2,5 cm. Udseende: Grå, grøn eller hvid; lever som regel i strandsneglenes huse. Særlige kendetegn: andet led på højre klo er forlænget og iriserende grønligt; desuden er den øvre klo hvid.	Oprindelse: Nordamerikansk Atlanterhavskyst; kommer oprindelig fra det vestlige Atlanterhav ("amerikansk eremitkrebs").	Ernæring: ådsler, alger, altædende (omnivor), detritus (dødt organisk materiale). Forplantning: Marts–oktober (kulminerer i april).	Fjender: fugle, snegle, blæksprutter og andre krebs.	Først registreret i Jadebusen i 2018, i slesvig-holstenske Vadehav i 2020. Den er formentlig indslæbt i Vadehavet som larve i skibes ballastvand. Det er vigtigt for krebsene at finde den rigtige sneglehusstørrelse: Hvis det er for stort, er det for tungt, hvis det er for lille, giver der hverken tilstrækkelig beskyttelse eller mulighed for vækst. Der er altså en aggressiv, intern konkurrence inden for den samme art.

Den langhåndede heremitkrebs kæmper mod andre heremitkrebs om finere og større sneglehus.

ALMINDELIG SANDMUSLING

Almindelig sandmusling

Mya arenaria

Den store sandmusling lever dybt nedgravet i bunden af Verdensarv Vadehavet og lever af plankton, som fremkommer ved filtrering af vand.

Sand gaper

Sandklaffmuschel

Strandgaper

Foto: Rainer Borchering

Størrelse: op til 15 cm og dermed den største naturligt forekommende musling, vejer op til 240 g. Levetid: op til 20 år. Udseende: Ægformet skal, friske skaller har en tynd grå yderhud, ældre skaller er snehvide eller gule, brune og grå som følge af indlejrede jernforbindelser. Venstre skalhalvdel med skeagtig tand, højre med tilsvarende fordybning.	Udbredelse: Alle tempererede kyster på den nordlige halvkugle. Oprindelse Japan, ofte tillige i Nordamerika, hvorfra den antagelig er kommet med vikingerne til Europa før 1050. Forekomst: Sandvade eller lavt vand, lever i havbunden ned til 30 centimeters dybde, behøver kun lidt ilt.	Ernæring: Suger planktonholdigt vand med tilbagetrækkelig sifon med dobbeltrør. Filtreret vand udskilles.	I New England (USA) er muslingen en traditionel spise og fiskes derfor intensivt; er imidlertid i tilbagegang pga. klimaopvarmning og indslæbte strandkrabber. Fjender: Unge sandmuslinger er dårligt beskyttet og derfor yndet føde for strandkrabber, søstjerner og fugle. Enderne på sifonerne bliver gerne afbidt af unge fladfisk (rødspætte, ising).	På grund af fontænen, som opstår, når sifonerne trækkes ind, kaldes den "pisser" på plattysk. Det varer 4 år, inden dens sifon er 16 cm lang og ikke mere kan nås af den store regnspoves næb. Når den er 5 år gammel og 5 cm lang, mister den evnen til at kunne grave sig ned igen.

I hungeråret 1946 fremstillede man i Cuxhaven "muslingepølse" af sandmuslingen. Men den knasede temmelig meget mellem tænderne og blev ikke særligt populær.

KONK

Konk

Buccinum undatum

Konken er en af de største sneglearter i Verdensarv Vadehavet. Den er et rovdyr og ådselæder.

Common whelk

Wellhornschnecke

Wulk

Foto: Rainer Borchering

				
Størrelse: op til 12 cm. Levetid: op til 15 år. Udseende: Spidst, snoet hus med bølgeformede vækstringe; opskyllede huse varierer i farve fra grå og brun til blå.	Udbredelse: Nordsø, vestlige Østersø, Nordatlanten og Middelhavet. Forekomst: Lever i Vadehavet i konstant vanddækkede områder.	Ernæring: Spiser muslinger og ådsler med en lang, strækbar snabel; opsporer bytte ved hjælp af lugtesansen. Udnytter husets åbningskant til at blokere og løfte filtrerende hjertemuslingers skalspalte. Forplantning: Hunnen klæber bundter med ca. 2000 kapsler, hver med 200–300 æg og foderkapsler på faste genstande. Kun 1–2 % af æggene bliver til babysnegle, resten tjener som foder for dem.	Populært fund på strandene langs Vadehavets kyst; når man holder dem op til øret, hører man "havets brusen" (hhv. ens eget blodkredsløb). Fiskes i Nordsøen med bundtrawl og spises i England og Frankrig. Trussel: Giften TBT (tributyltenn) fra skibsmaling blev forbudt i 2008, men førte inden da til hormonforstyrrelser og ufrugtbarhed hos konken, og dermed forsvandt arten fra det sydlige Vadehav.	Ægklumperne består af pergamentlignende blærer, der hver indeholder omkring 200 æg. De første 2–3 babysnegle i blæren spiser de øvrige æg og forlader derefter kapslen, godt styrkede. Mundåbningen sidder på spidsen af en næsten kropslang snabel, der kan skubbes langt ind i sprækker o.lign. og finde føde. Kan krybe ret hurtigt: ca. 14 cm i minuttet.

Med lidt held finder man konkens tomme huse i strandvolde.

TØFFELSNEGL

Tøffelsnegl

Crepidula fornicata

I Verdensarv Vadehavet er det centrale mål så vidt muligt at lade de naturlige processer forløbe uforstyrret og at bevare den naturligt forekommende biodiversitet. Indslæbningen af invasive arter som tøffelsneglen strider principielt mod dette mål.

Common
slipper shell

Pantoffelschnecke

Muiltje

Foto: Rainer Borchering

				
Størrelse: 2–5 cm. Levetid: op til 10 år. Udseende: Grå skal, undertiden brunpletet; har en tværvægsplade i husets åbning, hvor sneglens bløddele er fastgjort. Danner krumme tårne af op til 10 eller flere individer oven på hinanden.	Udbredelse: Atlanterhavet, Nordsøen, vestlige Østersø. Blev sandsynligvis indslæbt i 1890 sammen med stillehavsøsters fra USA; set første gang 1934 i Tyske Bugt. Forekomst: Hård bund, muslingbanker og pæle.	Ernæring: Voksne tøffelsnegle lever fast i undergrunden og filtrerer plankton med gællerne. Forplantning: Hanunger søger hunner, omdanner sig til hun ved en størrelse på ca. 1,5 cm, varer ca. 6 uger. Trækker sig i faresituationer tilbage og presser huset ned mod bunden; den kan ikke løbe væk.	Dens evne til filtrering er så stor, at østersbankerne, som den i stort antal slår sig ned på, sulter. Kolde isvintre reducerer bestanden kraftigt.	Frygtes i muslingeindustrien, fordi den spiser den plankton, som skal bruges i muslingeopdrættet. Lagrer sæd til befrugtning af æggene i måneder. Mange larver har 2 mødre, fordi sædgiveren på befrugtningstidspunktet er blevet til en hun.

Hedder tøffelsnegl, fordi husets form kan minde om en tøffel.

VARIABEL SKALLUS

Variabel skallus

Lepidochitona cinerea

Er en lidet påagtet, men typisk beboer i den faste bund i Verdensarv Vadehavet. Den er et eksempel på små arters evne til at tilpasse sig de konstante forandringer, der forårsages af strømmene og tidevandet.

Grey chiton

Rändel-Käferschnecke

Gewone keverslak

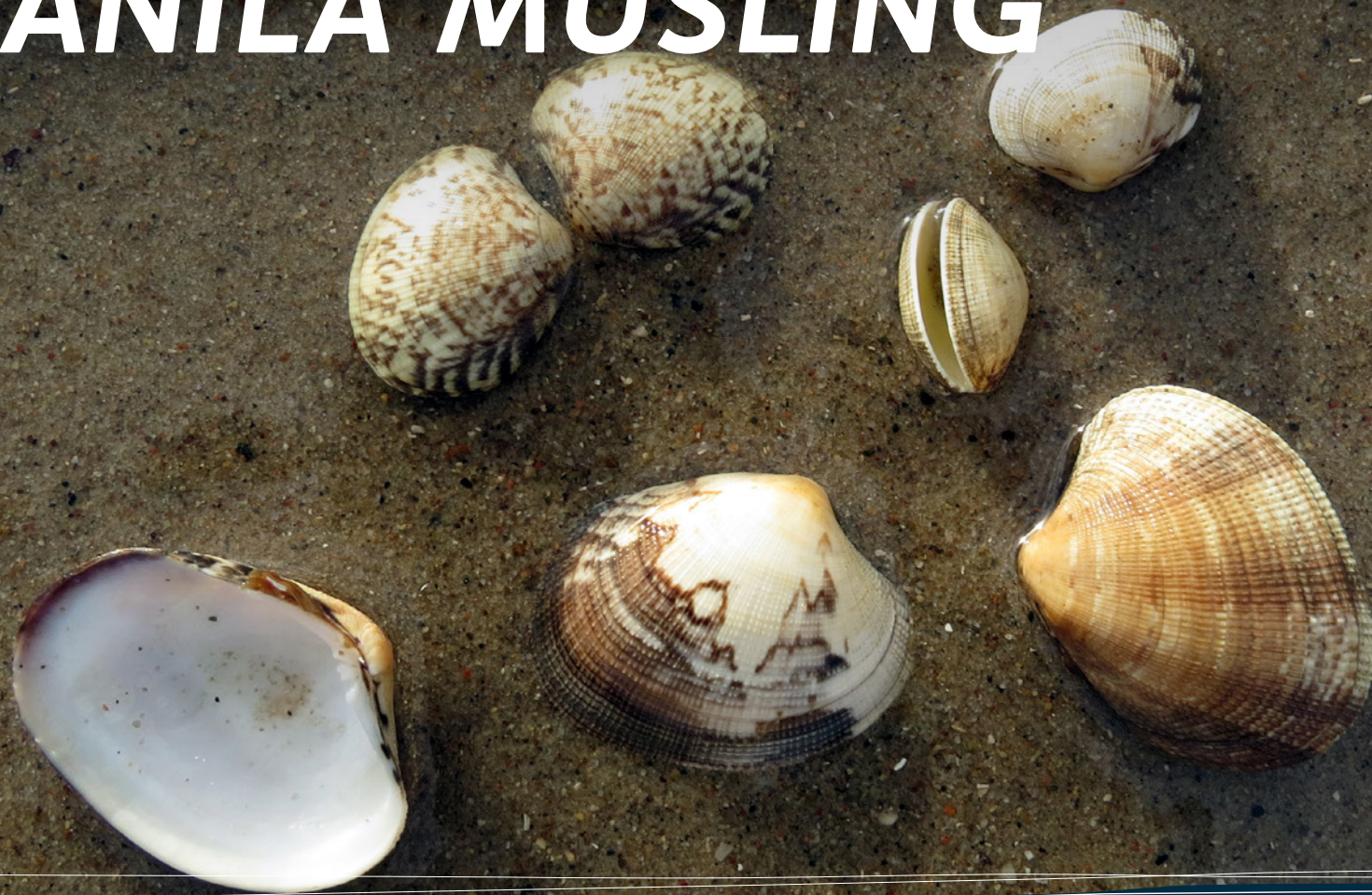
Foto: Rainer Borchering

Størrelse: op til 2,8 cm, oftest mindre. Levetid: op til 5 år. Arten skønnes at være op til 5 mio. år gammel. Udseende: Rygskjoldet består af 8 ru og bevægelige enkeltplader med uregelmæssige farver (gul, rødbrun, grøn).	Udbredelse: Middelhavet, Atlanterhavet, Nordøen, vestlige Østersø. Forekomst: På muslingebanker og kunstige stenkonstruktioner i fladt vand.	Ernæring: Spiser alle slags plante- og dyrevækster; små tentakellignende forlængelser af den forreste kappekant hjælper med byttesøgningen. Kommer et bevægeligt byttedyr i kontakt med tentaklerne, begraver variabel skallus det i sin skal og spiser det. Forplantning: Adskilte køn, begge køn ser ens ud; æg og sæd afgives i vandet og befrugtes.	Har stort set ingen fjender, kan suge sig fast ved at trække "bugen" ned i undergrunden.	Er meget anderledes end snegle og muslinger og ikke beslægtet med dem. Har mange småbitte øjne i kropsoverfladen, kan se bevægelser og skygger..

Efter udseendet at dømme ville navnet "bænkebidersnegl" være mere passende.

MANILA MUSLING

Manila musling

Ruditapes philippinarum

I Verdensarv Vadehavet er det centrale mål så vidt muligt at lade de naturlige processer forløbe uforstyrret og at bevare den naturligt forekommende biodiversitet. Indslæbningen af invasive arter som manila musling strider principielt mod dette mål.

Manila clam

Manila-Teppichmuschel

Filipijnse tapijtschelp

Foto: Rainer Borchering

				
Størrelse: 5–8 cm. Levetid: 7–8 år. Udseende: Rund musling med ofte brunligt, eventuelt sortbrunt, gittermønster; meget kort, bred kappekant, der ikke overskrider halvdelen af skallens bredde.	Udbredelse: Oprindeligt i det nordvestlige Stillehav mellem de sydlige Kuril- og Sakhalin-øer (Rusland), Sri Lanka og Filippinerne; foretrækker varme vande. Verdensomspændende opdræt til konsum. Forekomst: Begravet i (mudret) sandbund i tidevandszonen og i lavvandet sublitoral zone.	Forplantning: Ved salinitet 24–35 ‰ op til 2 millioner æg, flere gange om året ved 12–14 °C. Larver forbliver i plankton i op til 4 uger > bred spredning. Ernæring: Filtrierer. Omkring 4 mio. ton Manila muslinger produceres årligt i akvakulturer, hvilket svarer til ca. 150 mia. muslinger.	Anvendes globalt i akvakultur som spisemusling af høj kvalitet. Givetvis øget tilstedeværelse i Vadehavet; hidtil ingen kendte, graverende økologiske konsekvenser af indslæbningen.	Bragt til Europa til akvakultur i 1970'erne/1980'erne. Allerede fundet vildt i Storbritannien i 1994; skal fundet ved Hallig Langeneß i 2016, levende muslinger registreret i Vadehavet ved det nordlige Sylt i 2020. I Venedigs lagune var arten tidligere vigtig for fiskeriet, men blev næsten udryddet i 2023 af den blå svømmekrabbe, der blev indslæbt fra Florida.

SKRUBBE

Skrubbe

Platichthys flesus

I Verdensarv Vadehavet vokser unge skrubber efter gydning op i de kystnære farvande. Vaderne giver rigelig føde og beskyttelse – ideelle betingelser for denne tilpasningsdygtige fladfiskeart.

 Flounder

 Flunder

 Bot

Foto: Rainer Borchering

				
Størrelse: 25–30 cm, sjældent op til 50 cm. Levetid: op til 15 år. Udseende: Benknuder langs finnernes basis, på sidelinjen og gællelåget. Ligner rødspætte (kan have orange pletter som rødspætte, men rødspættens sidelinje føles snarere glat).	Udbredelse: Nordsøen og Østersøen, især i brakvand; tåler ferskvand, vandrer op i floder. Forekomst: Enkelte som standfisk på vaden, ofte i flodmundinger eller som ungfisk (1 år).	Ernæring: Nataktiv jæger; graver sig ned i sandet om dagen, vandrer med tidevandet ind på lavt vand. Forplantning: Op til 2 millioner æg pr. hun. Udvikling: Efter 1 uge klækker 2–3 mm lange symmetriske larver op til ~1 cm, derefter transformation til fladfisk via asymmetrisk øjenmigration og overgår til at leve på bunden; kønsmoden som 3–4-årig.	Vigtig føde for fugle og sæler; bifangst i krabbefiskeri.	I Østfrisland fangede man tidligere skrubber på bare fødder i prilerne. Tysk ordsprog: "flad som en skrubbe".

95 % af skrubberne ligger på venstre side, nogle få på højre side.

ISING

Ising

Limanda limanda

Isingen finder i Verdensarv Vadehavet et beskyttet levested med en rig bundfauna. Den er et godt eksempel på vigtigheden af lavvandede kystområder som "børneværelse" for mange fiskearter.

Dab

Kliesche

Schar

Foto: Rainer Borchering

Størrelse: typisk 15–20 cm, max. 40 cm. Levetid: op til 12 år. Udseende: Ligner rødspætte (uden krumning på brystfinne).	Udbredelse: Den nordøstlige Atlanterhavskyst: Frankrig til Nordkap, Island, Østersøen. Forekomst: I Vadehavet foretrækker den mere end 2 m dybde; erstatter rødspætte i tilfælde af kraftig befiskning; ofte ungfisk (0-gruppe) og hyppig sommergæst i vaden, max. i oktober.	Adfærd: Lever tæt på bunden, optræder ofte i stimer. Ernæring: Æder rejer, små krebsdyr, orme og ofte også ådsler i fladfiskekutternes trawlspor; sluger byttet utygget. Forplantning: Ingen gydemigration; gyder lokalt; store hunner lægger op til 1 million æg.	Fjender: fisk og sæler Anvendelse: oftest for små; større end 23 cm sælges de som "sandrødspætter"; tidligere lufttørret til eget brug ("Finkenwerder skinke"). Forskning: Bruges som overvågningsorganisme, fordi den er meget følsom over for forurenende stoffer.	Formentlig den mest almindelige fladfisk i Nordsøen.

Skrubben er som spisefisk kun lidt efterspurgt, og derfor bliver 90 % af de skrubber, der fanges som bifangst, smidt døde over bord.

TUNGE

Tunge

Solea solea

Tungen bruger Verdensarv Vadehavet som værdifuldt opvækst-område. Her finder de unge fisk optimale forhold, inden de vandrer ud i de dybere områder i Nordsøen.

Sole

Seezunge

Tong

Foto: Rainer Borchering

				
Størrelse: Tidligere op til 60 cm, i dag mindre pga. overfiskeri. Levetid: op til 25 år. Udseende: Lang oval med følsomme skægtråde, der anvendes til at søge bytte; fint skælmønster; lignende art: glastunge (enkelte sorte finnestråler).	Udbredelse: Østlige Atlanterhav fra Middelhavet til vestlige Østersø, overalt i Nordsøen. Forekomst: Sand- og mudderbund i 10–60 meters dybde; om vinteren trækker den sig tilbage til 100 meters dybde.	Ernæring: Orme, krebsdyr, små fisk; nataktiv jæger Adfærd: Migrerer til gydepladser ved at svømme i frit vand og udnytte strømmene om natten; suger sig fast på faste underlag inkl. akvarieglas. Forplantning: Gyder forår og sommer nær kysten; larver i plankton, overgang til at leve på bunden i vaden ved en længde på 15 mm; kønsmoden 3–5 år (25 cm).	Værdifuld spisefisk; fiskes intensivt; bundtrawling ødelægger havbunden i Nordsøen; fiskeriet giver stor bifangst, og unge tunger indgår selv som bifangst i krabbefiskeri.	Kan leve længe, men i dag ender tungerne som oftest på spisebordene, så snart de har nået minimumsstørrelsen på 24 cm. En angrebet tunge løfter sin brystfinne op fra sandet; dens mørke plet ligner giftpiggen hos fjæsingen, der ligeledes ligger begravet i sandet.

Tungen har skægtråde, så den kan finde bytte om natten.

LILLE TANGNÅL

NATIONALPARK
VADEHAVET

Wadden Sea
National Park

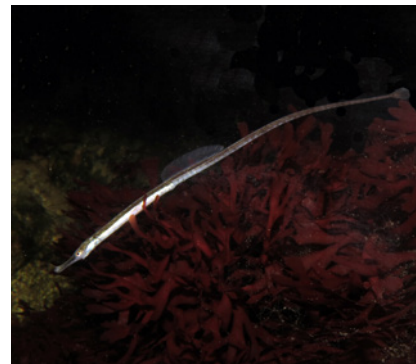

Lille tangnål

Syngnathus rostellatus

Lille tangnål er permanent beboer i Verdensarv Vadehavet. Dens usædvanlige kropsform og hannens yngelpleje gør den til et fint eksempel på de mangfoldige specialiserede leveformer i dette økosystem.

Lesser pipefish

Kleine Seenadel

Kleine Zeenaald

Foto: Rainer Borchering

				
Størrelse: oftest 10 cm lang, max. 18 cm. Levetid: op til 2 år. Udseende: Stavformet krop med "søhestesnude", skælløs, dækket af benplader i form af 13–15 ringe fra hoved til rygefinne; lignende art: stor tangnål (18–21 ringe).	Udbredelse: Tolerant over for lavt saltindhold, derfor også ofte i flodmundinger. Forekomst: Primært i kystnære tang- og algeområder; maj–september i lavvandede vadeområder; hele året i dybere priler.	Ernæring: Bruger den rørformede snude som pipette til at suge byttedyr ind. Forplantning: Kønsmoden efter 1 år; ved parringen snor hannen og hunnen sig sammen, hun lægger æggene i hanens yngelpung; han ruger fra maj til august.	Bifangst i krabbefiskeri.	Ved mangel på føde fodrer terner deres unger med tangnål, men ungerne sultar ofte pga. den ringe næringsværdi i tangnålene.

Tangnålen er nært beslægtet med søhesten, men har ikke snoet hale.

SANDKUTLING / LERKUTLING

Sandkutling / Lerkutling

Pomatoschistus minutus & *P. microps*

Begge kutlingarter er hyppige og vigtige beboere i Verdensarv Vadehavet. Som føde for mange fisk og havfugle spiller de en central rolle i Vadehavets økologiske struktur.

Foto: Rainer Borchering

Sand goby/
Common goby

Sand- und
Strandgrundel

Dikkopje/
Brakwatergrondel

				
Størrelse: 4–10 cm. Levetid: 2–3 år. Udseende: Svær at bestemme, kun usikker på grund af hovedformen; begge arter forekommer hyppigt i vaden.	Udbredelse: Østlige Atlanterhav, Gibraltar til Nordkap, Østersøen. Forekomst: Sandbund i kystzonen; går også ind i brakvand, ikke i ferskvand; året rundt i vaden, om sommeren også i pytter og lavvandede priler, om vinteren dybere; den mest almindeligste standfisk i vaden.	Ernæring: Æder små krebsdyr, muslinger, fiskeæg; vigtig rovdyr for smådyr. Forplantning: Kønsmoden efter 1 år; gydeperiode marts–juli (hanner graver redeplads under muslingeskaller, hunner limer op til 3.000 æg fast under loftet i reden). Adfærd: Svømmer meget rundt om natten og når den er sulten.	Fjender: meget vigtig føde for andre fisk og havfugle; høj forplantningshastighed, ikke truet.	Unge sæler bruger kutlinger til at øve sig i fangst. Ved fiskemangel jager marsvin kutlinger og fanger da i gennemsnit ca. 500 i timen, dvs. 1 kutling hvert syvende sekund.

Mange fugle
pikker kutlinger med
stor dygtighed
i ebbepytter.